

Arrest

nr. 54 935 van 26 januari 2011
in de zaak RvV X/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 augustus 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 25 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn geweest in Tbilisi. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

Sinds 2007 was u lid van de jeugdbeweging gelieerd aan de oppositiepartij de "Nieuwe Rechtsen" (onder voorzitterschap van D.(...) G.(...)). U had geen functie binnen de beweging, uw activiteiten beperkten zich tot deelname aan betogingen. Het doel van de beweging was het controleren van de handelingen van de regering en het verdedigen van de mensenrechten.

Omwille van uw lidmaatschap van deze jeugdbeweging ontving u dreigtelefoons, vermoedelijk gepleegd door de autoriteiten. Men zei u uw activiteiten op te geven indien niet zou u valselijk beschuldigd worden.

In december 2007 vond er in de wijk Digomi voor het centraal departement (politie) van het ministerie van binnenlandse zaken een protestactie plaats. U nam hieraan deel en werd samen met enkele andere betogers opgepakt. U werd mishandeld en pas na een vasthouding van twee dagen vrijgelaten.

Na uw vrijlating bleef u soortgelijke dreigtelefoons krijgen. Op 15/07/2009 nam u deel aan een demonstratie voor het parlement. Na afloop hiervan zakten de demonstranten af naar de wijk Digomi waar opnieuw voor het centraal departement (politie) van het ministerie van binnenlandse zaken werd betoogd. U werd wederom opgepakt en gedurende één dag vastgehouden. U werd er geslagen en bedreigd.

Na uw vrijlating besloot u Georgië te verlaten. Op 20/08/2009 vloog u van Tbilisi naar Brussel (met overstap in Istanbul). U maakte tijdens de reis gebruik van uw paspoort dat voorzien was van een Shengenvisum. U verloor dit paspoort vlak na aankomst in België. Op 21/08/2009 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag bracht u uw identiteitskaart en uw rijbewijs aan.

B. Motivering

Er werd vastgesteld dat u tijdens uw verblijf in België een aantal handelingen stelde die onverenigbaar zijn met uw beweerde vrees voor vervolging. U verklaarde reeds bij aanvang van uw gehoor dat u van plan was te huwen met een Belgische vrouw (CGVS p.3). Om de nodige documenten voor het huwelijk te bekomen wendde u zich tot de Georgische ambassade in België. Via deze ambassade verkreeg u, zonder enig probleem, een bewijs van Georgisch staatsburgerschap en een bewijs van meerderjarigheid. Daarnaast contacteerde u uw familie in Georgië om de overige documenten te bekomen. Uw familie nam op haar beurt contact op met de Georgische autoriteiten (ministerie) die voor u een bewijs van ongehuwde staat afleverden (CGVS p.7). Welnu, de vaststelling dat u zich, na uw vertrek uit Georgië, meermaals tot de Georgische autoriteiten heeft gericht voor hulp ontkracht een vrees voor vervolging. De bereidwilligheid van de Georgische autoriteiten om u de nodige documenten te verschaffen om in België te kunnen huwen en verblijven ontkracht bovendien iedere vervolging.

Aansluitend werd, op basis van uw verklaringen, vastgesteld dat u op legale wijze Georgië verliet. Meer bepaald bood u zich op de luchthaven van Tbilisi met uw eigen paspoort aan bij de douanebeambten. U verklaarde dat volgens de gebruikelijke procedure uw paspoort en uw bagage werden gecontroleerd en hierna kon verder reizen (CGVS p.6). Ook deze gang van zaken getuigt niet van een vrees voor vervolging of van een eigenlijke vervolging.

Kortom, deze vaststellingen ontkrachten reeds op onmiskenbare wijze uw beweerde vrees voor vervolging.

Daarnaast werd geconstateerd dat u geen enkel bewijs aanbracht omtrent de redenen van uw vervolging (zijnde uw politiek engagement en deelname aan betogingen) alsook wat betreft de vervolging op zich. Hierbij wordt in eerste instantie gedacht aan een lidkaart, pamfletten van de "Nieuwe Rechtsen", arrestatiebevelen, bewijzen van vasthouding, artikelen of verslagen waaruit de vervolging van leden van de "Nieuwe Rechtsen" zou blijken. Het enige wat u in deze zin verklaarde was dat u een lidkaart had maar dat deze door de politie in beslag werd genomen bij uw arrestatie op

15/07/2009 (CGVS p.8). Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielaanvraag ernstig aan.

Ook moet worden vastgesteld dat u er niet in slaagde een coherent beeld te geven van de vervolgingsfeiten die u zou hebben ervaren. Zo werd opgemerkt dat u de beide betogingen, waaraan u zou hebben deelgenomen en naar aanleiding waarvan u werd gearresteerd, met elkaar verwarde. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in 2007 zowel voor het centraal departement van het ministerie van binnenlandse zaken als (voorafgaandelijk) voor het parlement had betoogd. U beweerde daarbij dat u gedurende één dag werd vastgehouden. Dit gezegd zijnde gaf u vervolgens een nagenoeg identieke beschrijving van de betoging in 2009. U werd hierop gewezen en raakte het noorden kwijt. Uiteindelijk verklaarde u, conform met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u in 2007 enkel in Digomi had gedemonstreerd, en dus niet voor het parlement. Daarbij verklaarde u dat in 2007 twee dagen werd vastgehouden, en dus niet slechts één dag zoals eerder aangegeven (CGVS p.9-12). Met deze rechtzetting was de verwarring echter niet van de baan. Zo bleek u niet (meer) in staat te zijn aan te geven waarom er op beide gelegenheden betoogd werd. U vroeg hierop om uw eigen verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS) te kunnen inkijken (CGVS p.12). Deze vaststelling, met name dat u niet in staat bent om zonder hulpmiddelen een coherente weergave te geven van de weinige feiten, ondermijnt tevens op directe wijze uw geloofwaardigheid.

Aldus moet op basis van dit alles worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw identiteitskaart en uw rijbewijs leveren geen bewijs van problemen die u zou hebben ondervonden met de Georgische autoriteiten.

Er wordt hierbij aangestipt dat u geen paspoort voorlegde. U verklaarde dat u dit document na uw aankomst in België verloren heeft. U heeft bij de Belgische autoriteiten echter geen aangifte gedaan van verlies (CGVS p.4-5), terwijl dit gelet op het belang van dit document (het identiteitsdocument bij uitstek) redelijkerwijze mag worden verwacht. U verklaarde tot slot nog over een geboortebrief te beschikken maar dit document werd door u niet voorgelegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

2.3. Verzoeker duidt de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Migratie- en asielbeleid aan als verwerende partij.

2.4. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid niet dienstig tot verweer geroepen worden aangezien de beslissing genomen werd door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die best geplaatst is om in deze zaak als verwerende partij op te treden.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker merkt op dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) de betrokkenen de substantiële gronden moeten voorleggen die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Het begin van bewijs kan steunen op rapporten van Amnesty International en de International Human Rights Commission. Volgens verzoeker slaagde de commissaris-generaal er niet in om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan volgens verzoeker op die manier worden aangetoond.

3.2. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.3. Op grond van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens kan verzoeker inderdaad worden bijgetreden waar hij stelt dat verslagen van internationale mensenrechtenorganisaties een begin van bewijs kunnen vormen in het kader van artikel 3 van het EVRM, voor zover deze tenminste worden aangevuld met elementen uit de persoonlijke situatie van betrokkene (cf. EHRM N. t. Zweden, 20 juli 2010, § 52). De Raad stelt vast dat noch in het administratief dossier noch in het verzoekschrift enige verwijzing naar een dergelijk rapport kan worden aangetroffen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker ook geen duidelijke verklaringen aflegde over zijn persoonlijke situatie (bestreden beslissing, p. 2). Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en geeft desbetreffend een theoretische uiteenzetting aangevuld met rechtspraak en rechtsleer.

3.5. Met zijn theoretisch betoog toont hij niet aan dat er elementen voorhanden zijn waarmee de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van zijn beslissing geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.6. De Raad merkt op dat verzoeker zijn middelen geenszins concreet op de motieven van de bestreden beslissing betreft. Verzoekers beroep bevat geen ernstige poging om de argumenten van de bestreden beslissing te weerleggen en brengt evenmin elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij wel in aanmerking zou komen voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing blijft in zijn geheel staande en de Raad maakt de motieven ervan tot de zijne.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN